

VEI MURI, TE VEI VINDECA

Ileana Bâja

TEXT

asalt

archives équivalences

2003

ORIGINAL EDITION:

ILEANA BÂJA **Vei muri, te vei vindeca**

EDITURA EX PONTO, Constanța (Romania) 2001

PRESENT EDITION: ADRIAN REZUȘ (ed.)

© 2001–2003 ILEANA BÂJA (Constanța, Romania) [TEXT]

© 2003 **ASALT** (Constanța, Romania) [EDITION]

© 2003 IRINA POLONI (Bucharest, Romania) [LOGO]

© 2003 **ÉQUIVALENCES** [PDF \LaTeX – HYPERSCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication

produced by PDF \TeX 14.H &

created by \LaTeX 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDF \TeX 14.H © 2001 HÀN THÉ THÀNH

\LaTeX 2 ϵ © 1993–2001 THE \LaTeX 3 PROJECT TEAM *et al.*

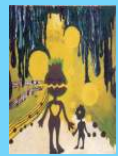
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN \TeX © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

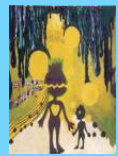
PRINTED IN THE NETHERLANDS – JUNE 21, 2003

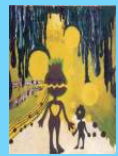

Ileana Bâja

Vei muri, te vei vindeca

Editura EX PONTO
Constanța 2001

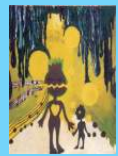
MEMORIA:
ÎNALTĂ, SUBȚIRE
ȘI
NUMAI DIN LITERE

Dulcea și blânda fantomă a ta

Într-un hotel cu foarte multe
etaje
de la marginea mării
dulcea și blânda
fantomă a ta
se tot plimba cu liftul, uneori tropăia
pe scări
ronțăia liniștit ciocolată
sorbea cafea chiar din ceașca mea
susurând delicat:
rupe tu legătura noastră
de sânge
rupe-o tu

Într-un creier în flăcări
cu foarte multe etaje
la marginea mării
dulcea și blânda fantomă a ta
se tot plimba, se tot plimba
până și tu ai să pleci
i-am șoptit

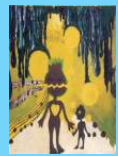

până și tu.

ai să pleci
am să mor.

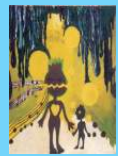
ea dulce și blânda
se tot plimba, se tot plimba
apoi surâzând enigmatic:
chiar așa am să fac, chiar așa.

Prin arterele oraşului încă mai curge zăpada

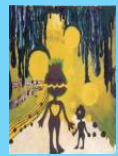
Fă și tu măcar atât:
botează-ți memoria
cu un nume de moartă,
ai măcar acest minim curaj
în chiar apusul acesta
care cu îndârjire continuă
să-ți răspândească sângele
în toate ferestrele oraşului
melodios
nu-i nimic că încă
te mai doare,
fă acest minim efort:
ridică-ți pleoapele
uite zăpada continuă
încă să curgă
prin arterele oraşului
nespus de sfios.

În această hârtie trist-foșnitoare măcar vei împacheta

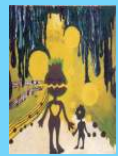
Ai să citești, vei citi totuși
îndepărtate
aceste poeme
dacă nu vei citi, măcar
ușor gânditor vei face
un pachet, în această
hârtie trist-foșnitoare.

în poemele acestea
vei împacheta,
vei împacheta probabil ceva
o bucată de pâine
sau poate tristă, și aproape zvâcnind
inima mea.

Labirint carnivor – creierul meu

Să ieșim împreună
mână în mână
din acest
îngrozitor de fragil
labirint
întuneric și spaimă
în jur totul arde
dar noi vom
ieși împreună
încă puțin și vom evada
nu, n-am să întorc
capul
cu urechile astupate probabil
voi rezista
nu mă mai tot striga
pe nume
creierul meu
labirint carnivor
dintr-o secundă într-alta
va exploda.

Fine și subțiri legături

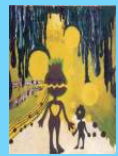
Ce fine și subțiri
legături între
mine și tine
nervi delicați
(sensibilitate ajunsă la paroxism)
haide, fă un efort
respiră, respiră
să nu mori
tocmai mie
nu poate să mi se întâmple
așa ceva, nu
ești singura mea inimă
neostenită
respiră, respiră
să nu mori, să nu mori
să nu
Doamne, cât de disperat
palpiți
la celălalt capăt al firului
S.O.S.: tu.

Elegie fără speranță

Ești inima mea
umblătoare
inima mea din afara
pieptului meu
printre coastele
subțiri
(nu știu cum s-a făcut)
dar ai evadat
năucă și fără speranță
abia dacă mai pot
să respir
printre coastele subțiri
uite că totuși
ai evadat

aerul s-a făcut subțire,
subțire
aerul dureros
stilet
împlântat.

Delicatul meu instrument de tortură

Memoria – delicatul meu
instrument
de tortură
victimă și călău
blândă complicitate

gluga ei neagră
pe chip
instrumentele
minuțios aliniate

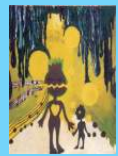
clinchet metalic
milă fără hotar
dintr-o secundă
într-alta
delicatul meu
instrument de tortură
se va pune în mișcare
amar.

De viu vei intra

Te voi pedepsi, ai să vezi
de viu vei intra
într-un poem
haină de cuvinte
pe umerii tăi
trup tânguitor,
tone de ziduri

nici măcar n-am să
clipesc
te voi pedepsi
de viu
vei intra
n-o să te doară
n-o să te doară
în pagina înghețată
așează-te
blând:
uite-așa.

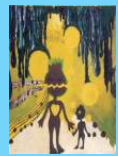

Subțirea clepsidră prin care curg doar aripi de înger

Viața poate deveni suportabilă
cu o clepsidră subțire
în buzunar
prin care se scurg
doar aripi de
înger
cu pumnii strânși,
într-un troleibuz somnambul

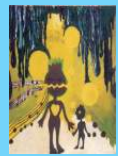
acesta nu-i un troleibuz
e doar o fragilă coajă de nucă
o corabie în derivă

doar aripi de înger
în clepsidra ascunsă
în buzunar
doar aripi de înger
cu ochii măriți
recitind
recitând

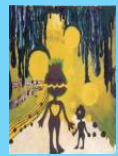
inscripțiile de pe clădirile orașului
în tăcere continui
să sânger.

Înger presat

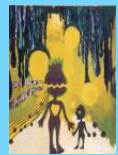
Stegulețele multicolore
pe care chiar tu
le înfigi
în creierul tău
fâlfâire rănită
desen fin
trasat
să nu rătăcești
să ții minte, să memorezi
întortocheatul drum
neapărat
poemul acesta
cu nesfârșită spaimă
pulsând
are blândul contur
al unui înger presat.

Între două pietre de moară: sufletul tău

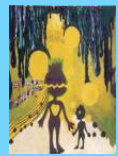
Vor da buzna, vor năvăli
peste tine
cu șenilele biografiilor
lor exemplare

sufletul tău între două
pietre de moară
abia dacă mai pâlpaie
abia, abia
exerciții de mers,
ba chiar exerciții de levitație
în cerul mereu înghețat
să se deprindă și el acum
cu greul, cu realitatea
amară
mereu ignorată
punct, de la capăt
și încă o dată
încă o dată

aşa, să se deprindă
să se desprindă odată
şi-odată.

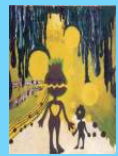

Pastel cu un șarpe și o armată de sirene

Te vor ispiti să deschizi
ochii
tu care fără să clipești
ai ales această infirmitate
afară e un teatru
cu marionete
neîndemânatic cioplite
din lemn,
mânuite cu ațe

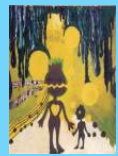
sâșâitul acela șerpesc
căruia ei îi spun muzică
ți se va înfige din nou
în timpane

o armată de sirene
trudnic lucrează
o plasă subțire
din sunete otrăvitoare
pe care migălos

fără pic de rușine
o vor înfășura
chiar pe timpanele tale.

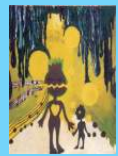

Memoria: înnaltă, subțire și numai din litere

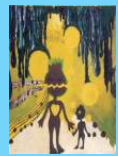
De fapt totul e foarte simplu:
cu puțină încăpățănare
se poate supraviețui.
memoria – fată subțire
numai din litere
aruncând buruienile rele,
gluga ei neagră de călău,
alegând cu grijă ierburi
de leac,
desenând foarte exact
parcela aceea care e
numai a ta,
gardul pe care tot ea îl vopsește
meticulos

memoria – înaltă, subțire
și numai din litere
mirosind discret a anestezic
înmiresmat

mâinile ei subțiri de infirmieră
conștiincioasă
aruncând buruienile rele
de-a valma cu gluga ei neagră,
în ultimul ceas întinzându-ți
un fir de pai
în chip de colac
alegând cu milă nespusă
ierburi de leac.

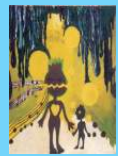

Sunt cel mai trist din orașul acesta

Sunt cel mai trist om din orașul
acesta
cu nespusă grijă
purtându-mi unghiile tocite cu care
încă palpitând
încerc să dezgrop
din de piatră memoria mea

(inimă extrasă de mult
printre zăbrelele pieptului)

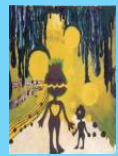
din orașul acesta sunt singurul
care încă mai exist
ducându-mi crucea
cu nespusă blândețe,
eu care sunt cel mai trist,
cu nefirească liniște îngerească
încă mai rezist,
încă mai rezist.

Creierul meu în flăcări dilatat monstruos

Nici măcar în vis nu te mai pot
ajunge din urmă
nici măcar acolo,
ca și cum până și creierul
mi s-ar fi dilatat
monstruos
spre tine întind
o mie de degete din cuvinte
(nesfârșită pădure de vorbe)
tu într-una îndepărtându-te
în creierul meu în flăcări
dilatat monstruos

numai cuvintele mai ajung,
te mai ajung din urmă
numai ele.

Umbra care cu vocea ta nu încetează să vorbească

Abia dacă mai pot să-mi duc
în spate umbra
cu trudă și milă
umbra care cu vocea ta vorbește
și cu dureroasă flacăra ta
arde și arde și arde

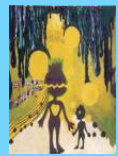
eu sunt cărăușul
cu spatele
flacăra pe pielea de nimic acoperită
înaintează prin aerul trist
al orașului
abia croindu-mi drum,
cu inima din greu bătându-mi
deopotrivă în mine și
în umbra pe care
o duc
în spate
și care cu vocea ta
nu încetează să vorbească.

Miranda, bucăți de carne melodioase în buncărul mișcător

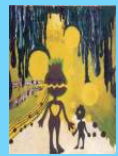
Miranda era înscris pe toate
marile mașini de marfă ale orașului
miranda, silabiseam și eu
cu inima strânsă
lumea ar fi putut alerga
în voie
după mașinile halucinante
silabisind conștiincios

înăuntrul containerului
de fier
miranda era deja
tranșată minuțios
fără pic de milă
sângele ei, la fel de minuțios
îmbuteliat
eu, cu inima în prag de explozie
silabiseam:
miranda, miranda

în containerul de fier – buncăr mișcător
pe străzile orașului
bucăți de carne melodioase
melodioase.
Shakespeare și Fowles cu uimire
silabiseau și ei
reclamele luminoase.

Pescăruș cu piatră de moară

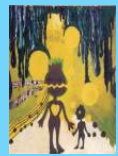
Memoria mea totdeauna
se exersează toamna
pe plaja absolut goală
pescăruși și pahare de plastic

memoria mea totdeauna

spun ținându-mi respirația
închizând blând ochii

sânge și sânge: memoria

în toamna târzie, piatră de moară
direct peste inima-pescăruș în derivă
planând pe plaja pustie
deasupra paharelor goale de plastic.

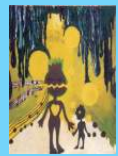

Ești tocmai

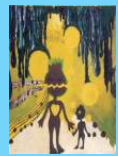
Ești tocmai la celălalt capăt
al lumii
miezul dulce în stomacul enorm
al memoriei
cojile de oțel abia dacă pot
să le car

mă uit la mine în oglindă,
nu mă văd
în locul meu
numai plămâanii-aripi
ard ca o flacără,
aștept să mă înalț.

ești tocmai la celălalt capăt
al lumii,
ești tocmai
în poemul acesta
deja răstignit.

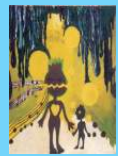

SIAMEZELE

Vei muri, te vei vindeca

Deja nimic nu se mai
poate face
pune-ți doar mâinile la ochi
realitatea e tocmai dincolo de zăbrelele
degetelor tale
pune-ți mâinile la ochi
și tânguie-te blând
aproape în șoaptă:
memoria, memoria
memoria mea
în rest ai grijă să nu-ți
mai faci vreo iluzie
inventează, inventează ceva
o mașină de război
un poem
și să n-ai nici o grijă
vei muri, te vei vindeca.

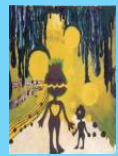

Siamezele

Stau în fața unei cești
cu cafea
strâng pumnii
fac exerciții de zbor

stau în cafeneaua aceasta
ca într-un uter de sticlă
plutesc cu genunchii la gură
prin fumul subțire – lichid amniotic
halucinant, protector
cu răbdare aștept să mă nasc
cu memoria abia ca o coală
nescrisă

prea grele cuvintele
pentru mult prea frageda
limbă a mea.
plutesc cu genunchii la gură,
într-un uter de sticlă
prin care văd
un troleibuz, o frunză

căzând
o pădure de versuri
înroșind orizontul.

moartea mea așteaptă și ea,
se mișcă grațios
prin lichidul amniotic, de fum
cu tandrețe îmi împletește
în păr flori
așteptând și ea răbdător
să se nască odată cu mine
foșnitoare, felină
din cap până în picioare gata îmbrăcată
în mătase
cum plutim noi două
siamezele
cu genunchii la gură
în uterul acesta de sticlă
prin care ea vede
un troleibuz, o frunză
căzând
orbi ochii ei nu văd însă
orizontul înroșit – pădurea de versuri
nici pe mine Ofelie fără speranță
plutind deja înecată
în râul acesta de lichid
amniotic.

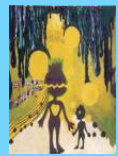

Tristia totul aşteaptă să fie scris ca să existe

Ca și cum ai fi botezată
în marginea paginii albe
Tristia, Tristia
picioarele tale goale
în această zăpadă
neînceptută (muzică, muzică
muzică)

totul e de hârtie, spuneam
și totul dar absolut
totul
aşteaptă să fie scris
ca să existe

Tristia, totul aşteaptă să fie
scris
ca să existe
până și moartea
până și ea.

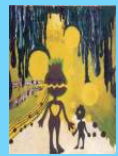

Amar, chiar acum nu

Strania mea complicitate
cu moartea
simbioză perfectă
floare amară gata să
explodeze

(pauză cât pentru o respirație
cât pentru o bătaie de inimă
răgaz)

fără tine n-aș fi aproape nimic
fără tăișul tău matematic
aproape n-aș fi,
simbioză perfectă
floare amară
nu exploda chiar acum
nu veni.

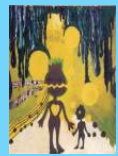
Placenta vie care te leagă de cer

Enormul pântec care
te conține
oul fierbinte și-aproape
gata să te înghită
în care cu trudă
continui să levitezi

maternitate devorantă.

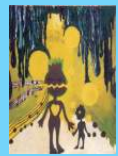
cine pe cine țese
la acest război de țesut uriaș
nu se mai cunoaște
deloc
pânză și țesătoare de-a valma
nervi și artere întretăiate
migălos modelate
la foc

în lichidul aproape muzical
deodată se face chiar ger
spaima cumplită ca nu cumva

cineva din greșeală
să taie
placenta vie
care te leagă de cer.

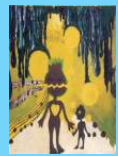

Curs practic: numai moartea

Numai moartea
ți-a mai rămas
de învățat
spuneai surâzând
(aproape râzând)
numai moartea

curs practic

învățăcel conștiincios,
coatele aproape tocite
pe imaterialele
mult prea înaltele bănci
așteptam, conspectam.

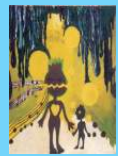

Plămâniii tăi aproape aripi de înger

Boala aceea luminând
dinăuntru
soarele acela
aproape otrăvitor

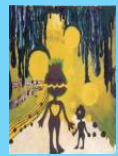
de aceea ești oarbă
dar cuvântătoare
cu dinții tăi încleștați direct
peste strigăt
de aceea ești puțin
mai aproape de cer
pentru că neclintit
luminând dinăuntru
soarele acela
aproape otrăvitor

chiar dacă nu reușești
să mai zărești
haloul
acela luminos din jurul
capului tău

inelul acela de logodnă cu
cerul
pe neașteptate
zborul se va petrece totuși
în aerul acesta
ostil, căci
plămânii tăi aproape
aripi de înger.

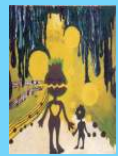

Compiuta donzella

Trei poeme măcar
atât să rămână
și-atunci nu degeaba
ai trecut prin lumea
aceasta
în palme ca pe o flacăra
purtându-ți
creierul tău
adânc visător.

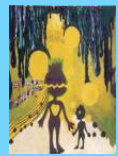
desăvârșita
mea domnișoară
(infirmitate profund asumată)
va fi foarte amar
am să mor.

Târziu cântec de dragoste

Tu erai făcut tot din mătase
din cap până în picioare
semănai cu moartea, tu
alunecai printre degete
te scurgeai ca nisipul
(era o mică clepsidră
între degetele mele
vicleană și otrăvitoare)

mătasea îți flutura
direct peste oase
fâlfâia cu sâsâit de șarpe
cu dureros cântec
de sireună
cu încăpățânare continua
să foșnească
chiar de la foarte mare depărtare

direct peste oase
îți flutura mătasea – pielea aceea
care nu era a ta
ci a morții
care și ea hohotea, hohotea.

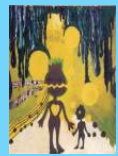

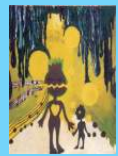

Laitmotiv

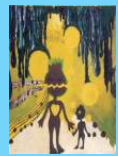
Prin ninsoarea rară
mereu mai puțină
haina ta aproape
că sângereă
melodios
cu tălpile goale
deasupra pământului
sângerezi amar
dar nespus de frumos.

ziua s-a făcut atât
de subțire
abia dacă te mai
încapă în ea
cu unghiile adânc
înfipte în carne
repetă-ți într-una:
vei muri, te vei vindeca.

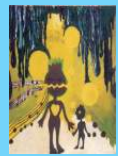

PUNGA DE PLASTIC, DIRECT PESTE NIMB

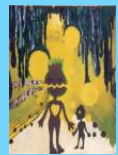
Limpedeza cruce pe care cu nespuse blândețe o porți

De ajuns doar ușor să-ți
ridici brațele
(fâlfâire ușoară, aer iluminat)
și crucea din spatele tău
se va chiar vedea
limpedea cruce pe care
cu nespuse blândețe
o porți
inima ta în
lemnul ei
nu ostenește să bată
incestuosă legătură de dragoste
în aerul transfigurat
albul veșmânt al paginii
în care te îngropi
nu-i decât un giulgiu
nesfârșit de curat.

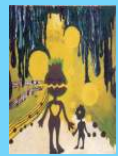
Melancolica mână a mea

Toate poemele de dragoste
ale lumii
s-au fost scris
pentru tine
de aceea cu mirare
mă uit acum la
melancolica
mână a mea
poemul pe care îl scriu
îl transcriu
pe loc începe să ardă
din temelii
cu mirare mă uit
în pagina aceasta
ca într-o străină
oglinză
așa mă uit
chiar așa
fără să reușesc să pricep
ce înger
trist căzut

vorbește acum prin chiar
gura mea.

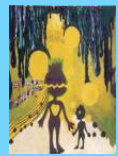

Nimbul, sângele albastru, steaua din frunte

Te doare, te doare
dar asta nu înseamnă
absolut nimic
speriată vietate trecătoare
uite, frumos desenat
nimbul e iarăși
în jurul capului tău

cerneală, cerneală în chiar
vene tale
subțiratic trup de hârtie

drept e să plătești
pentru tot
fără arme cum stai
între pământ și cer
subțiratică punte
nimbul, sângele albastru
steaua din frunte.

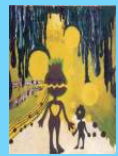

Acel trist resort care pune în mișcare poemul

Necunoscutul, neștiutul
straniul și durerosul
care pune în mișcare

ca și cum ai încerca
să traduci
dintr-o limbă străină

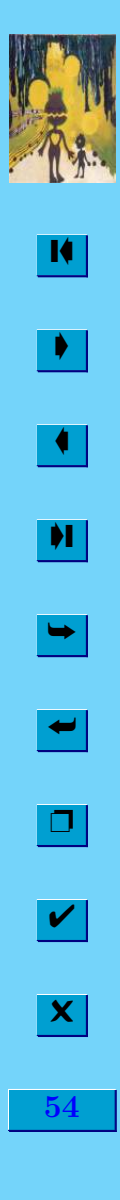
cuvinte, cuvinte
cuvinte
el cu care poți încă
poți să mai respiri
bastonul tău alb
grațioasa ta proteză.

Îngerul cu aripi de moară de vânt

Numai unghiile și părul
îți mai cresc
lin cum stai așezat
în pagina imaculată

trup de cuvinte
tot mai împruținat
plutește, plutește
deasupra acestei nemiloase zăpezi
mișcătoare
înger cu doar o aripă
în atmosfera golită de aer
(aripă de moară de vânt)
plutește, plutește
dureoasa mea stea
trist căzătoare.

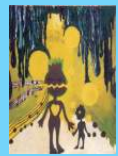
Fragil echilibru pe claviatura mașinii de scris

Ura față de mașini
și mecanisme
viclean strivitoare

dezbrăcat – poemul
o piele străină
abandonată

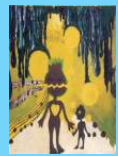
mașina de scris
mașina de plâns
mașina de supraviețuit
tactici și strategii
îndelung studiate
claviatura mașinii de scris
straniul tău instrument muzical
cântec la patru mâini
la zece, la o sută

ai să-ți prinzi
ai să-ți strivești degetele

în delicata claviatură
desăvârșita mea
ura, spaima față de mașini
și mecanisme viclean strivitoare
cumplitul tău aparat de supraviețuit
fără milă te va călca în picioare.

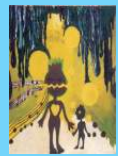
Durerea, mușenia, extazul

Cerul nu mai are
de mult stele
el are acum numai îngeri
ciudată iarbă albastră
cu raze

peisaj mut
nimburi plutitoare
căutând o oglindă
în care să se vadă

stelele în cer
de mult
au secat

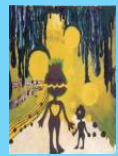
durerea, mușenia
extazul
caietul acesta aproape transcris,
ierbarul cu îngeri deja înghețat.

Tainic întreținuta iluzie

Într-o secundă enorm
dilatată
între două bătăi de inimă,
stare de șoc
foc sublimat
iluzia tainic întreținută
că prin sitele subțiri
de mătase
tu ești cel care
alege,
strecoară cuvinte și raze

tainic întreținută iluzie,
foc sublimat
spre tine plutind
fără să respecte vreo lege
poemul acesta
el
pe tine
acum te alege.

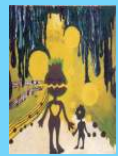
Fantome îmbrăcate în litere

Să se umple odată
deșertul acesta
strălucitor de zăpadă
să se umple

fantome îmbrăcate
în litere
halucinează fără pic de rușine

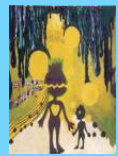
oxigenul promis, mult prea pur
nu-i decât
un perfid gaz otrăvitor

între tine și pagina ta:
desen grațios
retorte subțiri, vase comunicante
prin care circulă
chiar sângele tău.

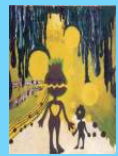
Pasărea feroce botezată durere

Încă mai aștept o zăpadă
nesfârșită
care să ne înveșmânteze
în fantome subțiri
încă mai continui
să sper
încă mai pândesc
zăpada aceea.
cu sufletul la gură
cu gura plină de cuvinte
nescuse
mai ține minte albul
desăvârșit
numai foaia mea de hârtie
numai prăpastia muzicală
în care mă arunc
numai pereții ei luminoși
și perfect verticali
în carnea căroră cu unghiile
continui să desenez cuvinte

nu mai ajunge odată
zăpada aceea
ci doar gigantică și luminoasă
pasărea feroce botezată durere
care cu râvnă
înăuntrul meu
continuă să bată din aripi.

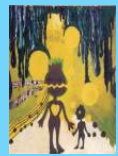

Sania de oțel în care îngerul alunecă prin cer

Clopoțelul de la sania de oțel
în care
îngerul alunecă prin cer
e foarte aproape
dacă ți-ai încorda auzul
aproape l-ai putea
asculta
fii gata,
timpul e din ce în ce
mai puțin

se aude, se aude.

clopoțelul de la sania
aceea miraculoasă
pulsează odată cu inima ta.

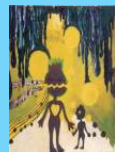

Cu pumnii și picioarele în această iluzorie baricadă

Dacă voi chiar sunteți
rudele mele de sânge
perechea mea suplimentară de ochi
de ce atunci
îmi luați tot aerul,
îmi folosiți sângele
pentru vehiculul vostru
zburător
spuneam cu ochii la textul
nesfârșit
scris de alții
la vocile lui asurzitoare,

(oasele mele, cârjele voastre sticloase)

ele cu pumnii și picioarele
continuau să bată
în ușile și ferestrele
baricadate.

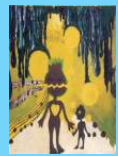

Punga de plastic, direct peste nimb

E așa de profundă tăcerea
încât ai putea să auzi
căderea celor treizeci de arginți
pe podelele goale
între fructe, zarzavaturi
și cărnuri fără vină atârând
în cârlige

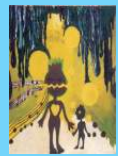
tu ești mielul expus
gata jupuit, spintecat
capul tău înfășurat
punga de plastic direct peste nimb
ca să nu pătezi podelele
cu sângele tău
ca nu cumva să se contamineze
și ei

ai putea să auzi căderea monezilor
foarte mici
cu care așa cum stai atârnat
cu punga de plastic trasă

direct peste nimb
te vor vinde, te vor cumpăra
palma fremătătoare
se va întinde primind
cei treizeci de arginți
în schimb.

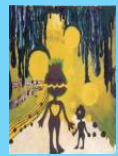

Despre arta moșitului sau *Observations importantes sur le Manuel d'accouchements*

Ai grijă, cu pruncul acesta
încă nenăscut
pe care-l adăpostești
în creierul tău
e atât de plăpând
încât
până și respirația ta
î-ar putea opri
nașterea

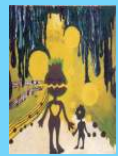
cu el încă nenăscutul poem
ai grijă,
ai milă
poartă-te blând.

Cerul care atât de greu se lasă purtat de respirația ta

Atât de greu îți apasă
cerul respirația
tocmai acum
când strivit în aceste resorturi
matematic funcționând
credeai că ai scăpat,
că te-ai eliberat

resortul strălucitor
conștiincios
încă lucrează
aerul aproape s-a terminat.

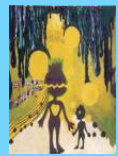

Croindu-și pârtii prin chiar carnea ta

Poemul – vehiculul acesta
trist înălțându-se
în care aproape
ți se taie respirația
realitatea e dincolo
de pereții săi pulsatili
cât pereții unei inimi
de subțiri
(numai tu continui să crezi
că te afli într-un vehicul blindat)

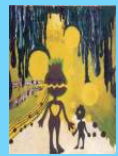
trecând prin cercul de foc
al haloului tău
faci exerciții
de supraviețuire
felină dresată minuțios

poemul – vehiculul acesta
trist
încă puțin și se va înălța
se va înălța

cu nespusă durere
croindu-și pârtii
prin chiar carnea ta.

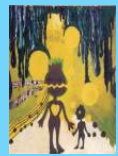

Portret de familie

Fratele meu poemul zace
pe un pat alb, rece, aseptice
boală și spaimă
în trupul lui desăvârșit

ochii lui imenși prin care
lumea ar putea intra
dar nu intră
căci el privește cu ochii
larg deschiși
fără să vadă,
în mirosul de anestezic
al paginii unde zace,
zăcem:
boală și spaimă

retina, piatră peste piatră
zid de cetate
asediată
ce nu se predă

și crezi că doar tu ești
oarbă,
doar tu?

Cu îndărătnicie și aproape cu ură

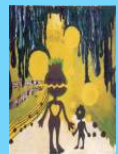
Te va podidi, plânsul
sângele, melancolia

cerc de oțel în jurul
inimii tale

pe pipăite vei găsi totuși
tranșeea,
spațiul acela în care
te poți crede totuși
ocrotit
ca în pântecul mamei

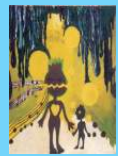
iluzie de vorbe

noroc că ești orb
că încă o dată nu te mai poate
înșela și privirea
cuvintele încă nu sună pur
cum ai vrea
deși cu îndărătnicie și aproape cu ură
continui să traduci

din limba aceea cu totul necunoscută
podidit deopotrivă de
plânset, de sânge
de melancolie.

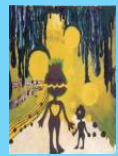

O mușenie cu o mie de capete

Intrarea în transă,
ușă metalică
deschisă pe neașteptate
tu ești cea care duci
chiar în creierul tău
cele o sută de chei,
o sută de lacăte
ca și cum ți-ai purta
boala și vindecarea
deodată

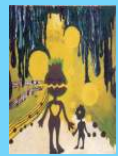
smerenie

de aici ai putea să ieși
vindecată
ușa blindată din nou
se închide

cuvintele au clădit deja
o mușenie
cu o mie de capete
poate numai așa moartea
ar mai putea totuși
să scape.

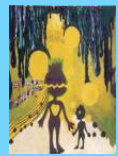
Penelopă țesând litere

Nu sunt bune la nimic,
la nimic nu sunt bune
mâinile tale,
talere ale neantului

ba da, spuneam cu durere
chiar acum pot să clădească
o piramidă în mijlocul
paginii, uite

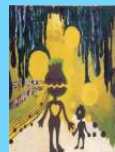
mai știi să țasă
chiar cu acest căluș nevăzut
în gură
încă mai știi, își mai amintesc încă

Penelopă țesând litere,
cuvinte amare
corăbii și întâmplări
așteptare,
rarefiat iz
dumnezeiesc

cu talerul acesta imaterial
cu zgârcenie
ele care nu sunt bune
la nimic, încă mai țes
încă mai cântăresc.

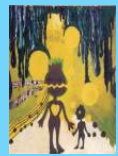

MIRCEA, ieși din intertext

Din plasa aceasta carnivoră
în care continui să plutești fericit
bătut în cuiele tuturor cuvintelor
scrise de alții
pe chiar crucea textelor lor perfect articulate
stai răstignit
creierul tău: pagini, și pagini
și pagini
de alții scrise

te va strivi tramvaiul
textelor altora
roțile lui de argint
te vor mărunți: litere și litere

ți se va tăia respirația
boală fără de care nu mai poți,
nu mai putem respira
nu ne mai putem înălța,
dar ieși, ieși odată
MIRCEA, ieși din intertext.

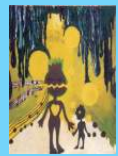

Cea mai fină și tristă piele e a ta

Blândețea ta de căprioară
jupuită de vie
ochii tăi larg deschiși
fixând luciul metalic
al cuțitului

cea mai fină și tristă piele
e a ta
tocmai bună de lustruit
lentilele celorlalți
ca să vadă, ca să citească
și ei
miezul ascuns al realității
ca și cum le-ai așeza
ochii tăi direct în orbitele lor goale.

ninge cu sare peste pielea ta
jupuită
sângerândă încă
nu mai ești decât trup fără piele,
carne vie

și uite: ninge sticlos
cineva de foarte de sus
cerne sare
deasupra ta extrem de meticulos.

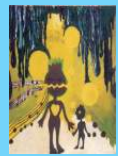

Într-o altă viață, în cu totul alt text

Nervii mei fire de telefon
fire de telegraf
fire încinse

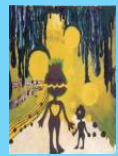
cioara de pe arătătorul
mâinii mele (animal bun de vânătoare,
bun de supraviețuit)
nici nu mă vede
eu sunt doar stâlpul cu fire
întinse, întinse
ea e cioara dintr-un poem
mult mai vechi
scris de cu totul altcineva

nervii mei înroșiți până la
incandescență
până la carbonizare
nervii mei negri

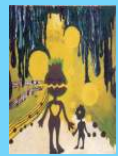
cioara neagră
pe arătătorul mâinii mele drepte
pe nervii mei negri
într-o altă viață
altădată
în cu totul alt text.

Haloul – coroană de spini, cerc de oțel

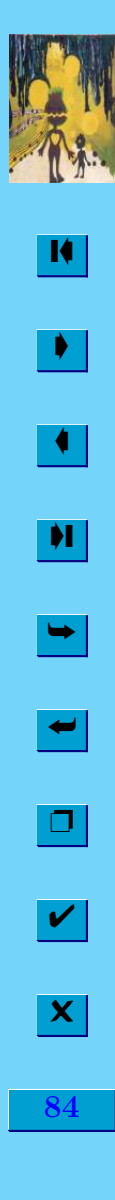
N-am să mai am puterea
să respir
aripile mele n-au să mai aibă
puterea să-mi crească
fără speranță rosteam
cu ochii la muta mână a mea
nu se poate,
ridică-te și umblă prin văzduh
cântărești exact cât un înger
numai atât
spuneam tot eu
deși prea bine știam,
pe de rost
cum îngerii se poartă prin aer
cu trudă nespusă
fără milă apăsați de haloul-
coroană de spini, cerc de oțel.

Tu nu

Tu nu pășești
în urma ta
doar un foșnet
ca de flacără, ca de
aripă de înger în exil

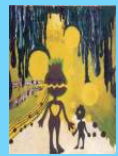
tu nu pășești
în urma ta, ca și în
jurul tău
aerul se face aură
păduri de nimburi
în urma ta foșnesc
ca o flacără:
amar și fără pic de speranță.

Steaua fixă care rotește texte și texte și texte

Ochiul tău – piron înfipt
în întunericul acesta ostil
(n-ai să aluneci, nu)
ceas târziu când cu degete înfrigate
creierul tău
încearcă să pipăie
steaua fixă care rotește
texte și texte și texte
scrise, transcrise de sute, de mii,
de milioane de mâini
în milioane de ani
(cu orgoliu și spaimă fără sfârșit)

o stea fixă, un Dumnezeu împietrit
plutind în aura sa
de gaz otrăvit, otrăvitor
steaua aceea fixă care rotește texte
și texte și texte.

Sacoșă cu nimb

Și iarăși capul tău de miel blând
în sacoșă
în piața cu dale reci
stropite chiar cu sângele tău,
deasupra ei nimbul lui pâlpâitor
de nimeni văzut

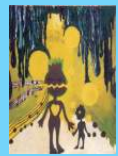
nimeni nu ia în seamă
nimeni nu are ochi să zărească
în zadarnica larmă din piață
capul de miel blând
levitând
în sacoșa cu nimb
din mâna de fier indiferentă.

În cerul de oțel de deasupra nimbului tău, Dumnezeu chiar doarme

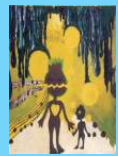
*Doamne, Doamne mult zic Doamne
Dumnezeu pare că doarme
cu capul pe-o mânăstire
și de mine n-are știre
(versuri populare)*

Nici o rugă zadarnică
nici o invocație nu va străbate
de această dată
cerul de oțel de deasupra
capului tău
Dumnezeu chiar doarme
cu capul pe o mânăstire
nesfârșit de frumoasă
înălțată chiar din cuvinte

tu strânge doar pumnii
cerul de oțel e deasupra
capului tău (dacă te-ai ridica în
vârful degetelor l-ai putea atinge
de-a binelea)
dar nici o rugă zadarnică, nici o
invocație
înspre cerul de oțel de deasupra
nimbului tău
în care Dumnezeu chiar doarme.

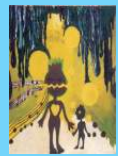

Approape nimeni nu mai avea puterea să țipe

Orașul era nespus de tăcut
negru de-a binelea
odată pornit țipătul
s-ar fi spart
cristal explodat în mii de fragmente
nimeni nu mai avea însă
puterea să țipe
în orașul deja descompus
toți mergeau pe pipăite
de-a lungul zidurilor
fără sfârșit
numai poeții își mai scriau încă
poezele
cocoțați de scări, pe picioroange
cu încăpățănare
răscoleau prin rafturi
(tone de praf peste volumele
de mult neumblate)

stelele din frunțile lor luminau trist.

orașul era nespus de tăcut
negru de-a binelea
trupul unui câine strivit
pe șosea,
corbii răscoleau prin măruntaiele
aburinde încă,

cățărați pe picioroange
poetii își citeau ei între
ei poemele,
răscoleau cu râvnă în tone
de praf
prin măruntaiele încă aburinde
ale atâtor de mult necitite
poeme

orașul era nespus de tăcut
negru de-a binelea
în el, de mult explodat
în mii de fragmente
aproape nimeni nu mai avea
puterea să țipe.

Ileana Bâja

Profil

1963 n. la 28 octombrie, în Constanța

1992–1997 studii: Facultatea de Litere (Limbă și literatură franceză și italiană),
Universitatea Ovidius, Constanța

1998-2000 studii postuniversitare: *Relații internaționale și integrare europeană*,
la Școala Națională de Studii Politice și Administrative din București

octombrie 1982 debut literar (cu poezie) în *Flacăra*

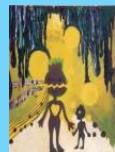
*** publicații (poezie și proză) în presa literară: *Apostrof*, *Flacăra*, *Poesis*,
Ramuri, *SLAST*, *Tomis*,

*** publicații în volum:

Gâtul păsării, mâna mea dreaptă (poezie),
EX PONTO, Constanța 1999

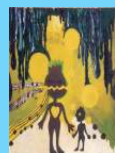
Vei muri, te vei vindeca (poezie),
EX PONTO, Constanța 2001

[manuscrisul volumului a fost premiat în 1998 de revista *Apostrof*]

Cuprins

Memoria: înaltă, subțire și numai din litere	5
Dulcea și blânda fantomă a ta	6
Prin arterele orașului încă mai curge zăpada	8
În această hârtie trist-foșnitoare măcar vei împacheta	9
Labirint carnivor – creierul meu	10
Fine și subțiri legături	11
Elegie fără speranță	12
Delicatul meu instrument de tortură	13
De viu vei intra	14
Subțirea clepsidră prin care curg doar aripi de înger	15
Înger presat	17
Între două pietre de moară: sufletul tău	18
Pastel cu un șarpe și o armată de sirene	20
Memoria: înaltă, subțire și numai din litere	22
Sunt cel mai trist din orașul acesta	24
Creierul meu în flăcări dilatat monstruos	25
Umbra care cu vocea ta nu încetează să vorbească	26

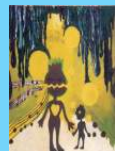
Miranda, bucăți de carne melodioase în buncărul mișcător	27
Pescăruș cu piatră de moară	29
Ești tocmai	30

Siamezele **31**

Vei muri, te vei vindeca	32
Siamezele	33
Tristia totul așteaptă să fie scris ca să existe	35
Amar, chiar acum nu	36
Placenta vie care te leagă de cer	37
Curs practic: numai moartea	39
Plămâni tăi aproape aripi de înger	40
Compiuta donzella	42
Târziu cântec de dragoste	43
Laitmotiv	45

Punga de plastic, direct peste nimb **47**

Limpedează cruce pe care cu nespuse blândețe o porți	48
Melancolica mână a mea	49
Nimbul, sângele albastru, steaua din frunte	51
Acel trist resort care pune în mișcare poemul	52
Îngerul cu aripi de moară de vânt	53
Fragil echilibru pe claviatura mașinii de scris	54
Durerea, muțenia, extazul	56
Tainic întreținută iluzie	57
Fantome îmbrăcate în litere	58
Pasărea feroce botezată durere	59
Sania de oțel în care îngerul alunecă prin cer	61
Cu pumnii și picioarele în această iluzorie baricadă	62
Punga de plastic, direct peste nimb	63

Despre arta moșitului...	65
Cerul care atât de greu se lasă purtat de respirația ta	66
Croindu-și pârtii prin chiar carnea ta	67
Portret de familie	69
Cu îndărătnicie și aproape cu ură	71
O muțenie cu o mie de capete	73
Penelopă țesând litere	75
MIRCEA, ieși din intertext	77
Cea mai fină și tristă piele e a ta	78
Într-o altă viață, în cu totul alt text	80
Haloul – coroană de spini, cerc de oțel	82
Tu nu	83
Steaua fixă care rotește texte și texte și texte	84
Sacoșă cu nimb	85
În cerul de oțel de deasupra nimbului tău, Dumnezeu chiar doarme	86
Aproape nimeni nu mai avea puterea să țipe	88
<i>Ileana Bâja – Profil</i>	90

